

VIROLET

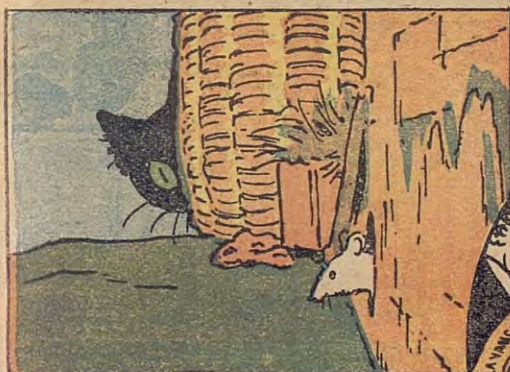
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

(per Serra Massana)

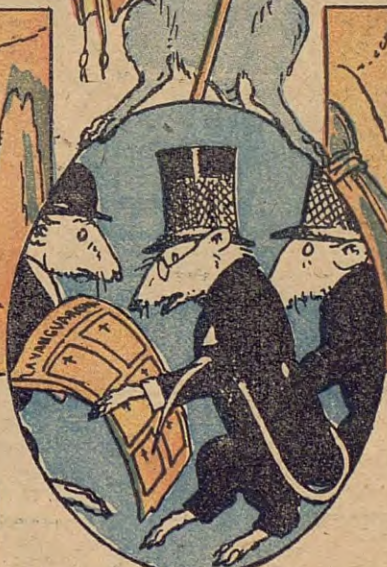

Un ratolí molt aciençat,
veient del món l'iniquitat,
als seus companys va declarar
que se'ls anava a fe ermità.

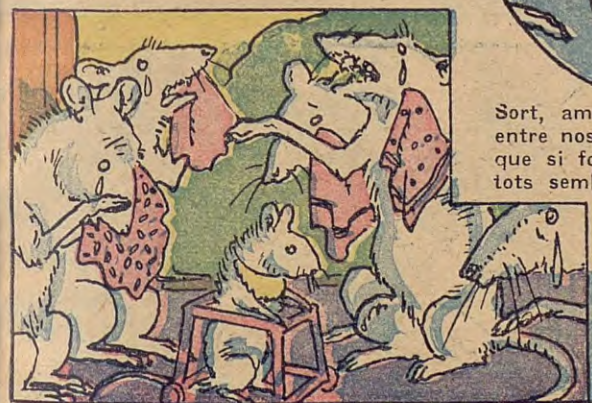
«Car—predicava ell amb afany—
tot en el món és ple d'engany,
i entre els parany i les metzines,
mai saps del cert per on camines.

Sense comptà el terrible gat,
monstre ferotge i despiatat,
del qual tan sols el pensament
amarga el tall més suculent.

Així, companys, he decidit
fugir del tot d'aquest brujit.
Sigueu prudents, i bé fareu
els que, escoltant-me, m'imitau.

Sort, amics meus, que no se sol
entre nosaltres portar dol,
que si fos moda anà endolats,
tots semblàriem diputats.

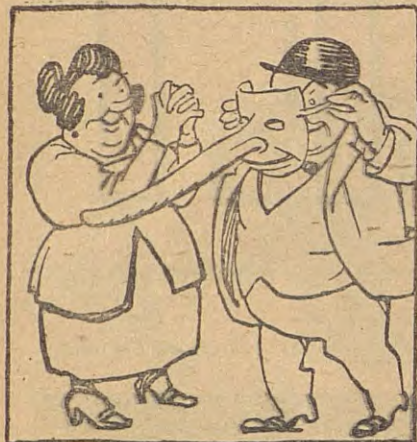

I despedint-se, va marxar
i els seus companys, vinga plorar!,
molt estranyats que un ratolí
pogués pensà una cosa així.

No era pas tonto, val a dir,
l'anacoreta ratolí!
I és que ell va fer-se l'ermitatge
dins d'una bola de formatge.

CAL PORTAR PER CARNAVAL UN NAS BEN FENOMENAL

per Cornet

—Com que avui és Carnaval,
em posaré aquest gran nas.
—Ai; qu'estàs maco, Peret!
Quina broma que faràs!

I tot just surt de la escala
atropella un guarda urbà.
Aquest s'enfada, l'agafa
i pres se'l vol emportar.

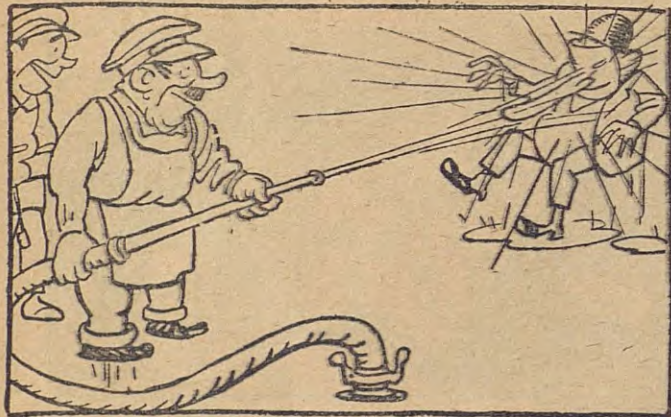

Mes ell dóna revolada,
fuig corrent i... catatruc!
En 'ser a una cantonada
amb el nas fa borni un ruc.

S'arma cridòria infernal,
Tots el volen agafar,

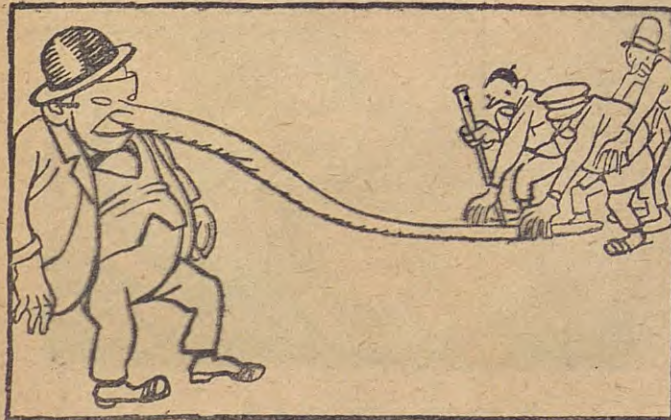
però ell corre més que'ls altres
i a no el poden atrapar.

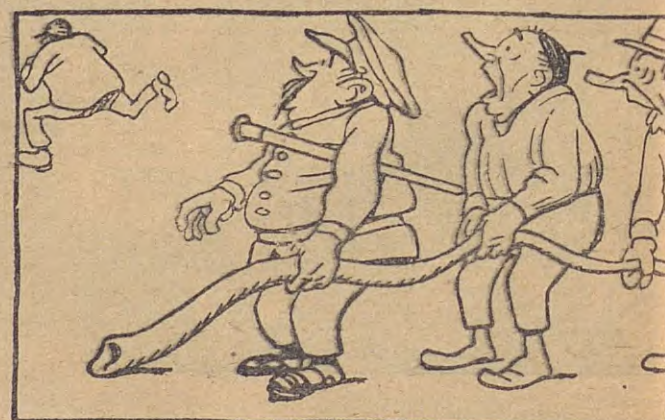
L'encarregat de regar
li encara la manguera,
deixant-se tot ell mullar
car no vol tornà enrera.

Després de la mullena,
l'home, corrent esverat,
nota amb tota sorpresa
que el nas se li ha estovat.

S'atura, i amb discreció
deixa els altres acostar.
I agafen el nas de cartró
perquè no es pugui escapar.

Mes el nas es trenca.
Ell apreta el pas,
i els altres es queden
amb... amb tres pams de nas!

PASSAR DE FRAU

per Apa

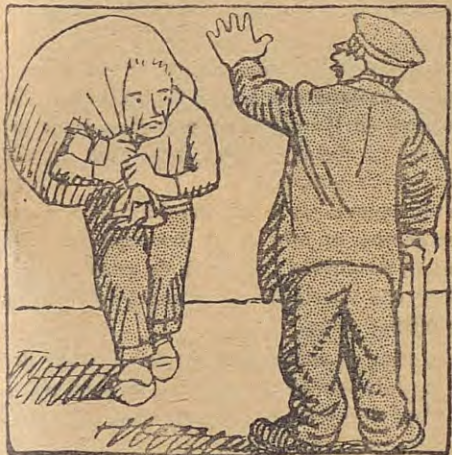
—Això de tenir de pagar consums és una guitza. Com ho podríem fer per passar de frau aquest tocino?

—Callal! Em sembla que ja ho tinc. Ja veuràs: De moment, ficaré el nostre gos a dins del sac.

—Caram, i com pesal! Però és allò: s'ha de patir! La qüestió és que pugui sortir amb la meua.

—No hi portes pas res de «pago», aquí dins?

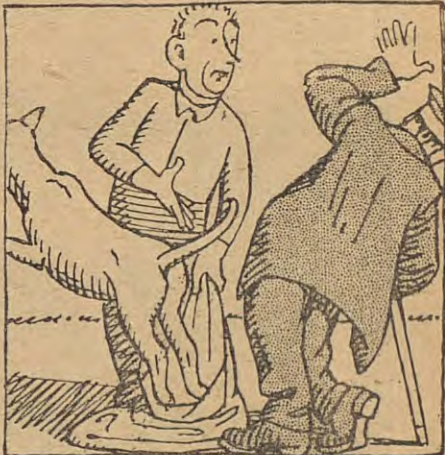
—No, noi. No més hi duc el gos de casa.

—Estàs molt de broma.

—No, home, no. Et ben juro que dic la veritat.

—Et creus que em deixo enredar jo? Cal que ho vegi per creure-ho!

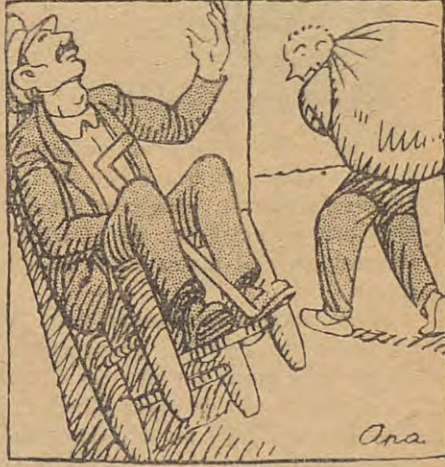
—Vaja, tél... Què tal? Es o no és el gos de casa? Ja saps que jo no dic mentides.

—Però veus el què té ésser tafa-ner, macatxol! Ara no tindrè més remei que tornar a anar-lo a buscar.

—Apa, Mònical! Ara ja ho tinc tot a punt. Ajuda'm a ficar el tocino a dins del mateix sac.

—Vaja, no vuleu pas tornar a veure el meu gos?

—Na, noi; no m'amoïnís. Ja pots passar, ja!

EN EL MISTERI DELS JONCARS

NARRACIÓ RECOLLIDA PER CLOVIS EIMERIC

(Continuació)

LA TRAGEDIA D'EN KANTUSSI

»Si jo vos digués que aquell viatge no estava ple de molèsties i d'incomoditats podríeu ben dir que mentia. Tenia, però, tant interès per mi l'estranya història del coronel Richard, que bon goig si me n'adonava de les bel·leses del terreny, més selvatgí i més feréstec, a mida que avençàvem cap el cor de l'Índia.

»El coronel Richard se m'havia fet un personatge inoblidable, i fins en les hores de nit, quan a xopluc de nostres tendes dormíem descansant de les fatigues del camí, em sovintejava al pensament la seva imatge, mesclada amb cent aventures extravagants, i totes doloroses.

»En David ja començava a riure's de mi. Ell seguia creient que el coronel Richard era un indi més gandul que els altres, perquè havia sabut trobar la manera de no fer cap feina amb l'excusa d'acompanyar-me. Jo no havia volgut desfer l'erro i el coronel Richard no semblava tenir-ne més ganes que jo.

»Portàvem una colla de dies de camí. Havíem deixat Udeipur enrera; havíem creuat Bundi, Gwalior, Jdipur i

esperàvem atenyar Agra, des d'on després d'un descans reparador, ens en aniríem cap a Delhi, la gran ciutat. En David portava un bon recull de mostres i havia fet gran arplec d'estudis, planejant convenis amb els indis dels llocs per on passàvem. Jo ni n'havia tingut esment... En Richard, amb el drama de la seva filla, em tenia guanyat el cor.

»Camí d'Agra, en Richard trobà ocasió de seguir la seva història sense desvetllar grans sospites. Jo l'havia convidat a pujar a la gropa del meu camell que menava En Guirata i així disposàvem de plena llibertat.

»Com vos deia, senyor, resolguérem la meva dona i jo emprendre l'anada al capciró on devia viure la nostra filla... Anàvem ben armats. El mercader amic i jo dúiem uns magnífics jatagans i Ram Krishna una carrabina anglesa de tret segur en les seves mans, acostumades fins a jugar l'arc.

»L'Ascensió era molt fatigosa. Calia tallar les falgueres gegants, que semblaven monstres gelosos, que ens barraven el pas dels seus misteris profunds i mai esbrinats. Els jatagans feien bona feina. D'en tant en tant, alguna serp petita s'esmunyia pels pedregars... Nosaltres procuràvem assentar el peu amb fermesa, car els codols, llunts de tants segles d'aguantar el reliscar de les aigües, rodolaven pendiços avall, fent-nos redoblar l'esforç.

»En Kantussi havia triat bon amagatall, malviatge d'ell! Anàvem a prendre un repòs, car Ram Krishna sentia les seves cames lligades i dures, negant-se a caminar, quan jo vaig veure davallar per una vessant contrària un home amb el posat dels brètols d'Arrakan.

»Vaig ensenyar-lo al mercader i el mercader va opinar com jo:

»Sí, sí, és un home d'Arrakan... Ho diu la seva color trencada, i la seva mena de vestit... Demés... Guaiteu-lo ara que s'ha parat...

»Entre els dos convinguérem que aquell devia ésser el bandoler Kantussi i resolguérem seguir-lo. Estàvem lluny d'ell, però, sortosament, en Kantussi no semblava tenir gran pressa. Davallava vers la ciutat propera, però com un autòmata, com un home sense voluntat.

»Ram Krishna tenia queviures i la carrabina, i era prou valenta per a esperar-nos en mig de la floresta. La nostra precaució única fou la de pujar-la al replà de unes branques de «deodar», des d'on ens veuria llarga estona i estaria lliure dels perills de les bèsties feres.

»En Kantussi, tan abstret anava, que en cap instant donà mostra de creure's seguit. Arribà a la ciutat, avençà pel carrer de les cases d'opi i entrà en una de elles, al peu de la qual un home decorava uns gerros.

»Nosaltres entràrem darrera d'en Kantussi i el poguérem veure com venia una catifa primorosa a l'amo de la fumeria, tot dient-li:

—Es obra de la meva muller... Quan me'n dons?

—L'opi d'una setmana.

—Fet.

—Doncs, au, passa... Ja trobaràs el boy (1) a dins...

»Jo, com si escoltés una veu del cor, vaig posar preu tot seguit a la catifa, però l'amo de la fumeria era murri com tots els mercaders indis i me'n va demanar més del que jo duia a damunt. Però jo volia la catifa i li vaig deixar al mercader que duia, en penyora, i el tracte fou acceptat.

»El mateix mercader tindria en son poder la catifa. Llavors vaig preguntar si sabien el nom d'aquell indi fumador d'opi.

Oh, és un home estrany! Es diu Kantussi... Abans era bandoler de la tribu dels Arrakans, però des d'un dia que va robar a una anglo-índia, de la qual està follament enamorat, no ha fet res més de bo... L'anglo-índia, que es diu Victòria... —Quina batzegada va rebre el meu cor a l'oír aquest nom!— sembla que el domina i li nega el seu amor, però ell la respecta com a una deesa i fins s'ha deixat del bandidatge per ella... Ella, en canvi, teixeix aqueixes catifes merave-

(1) Es el terrible servidor dels opiòmans.

lloses per a què ell puga beure tant opi com vulgui... Per a mi, senyor,—afegí el mercader d'opi amb misteri—espera que el suc del cascall el matí, per a restar ella lliure... Voleu entrar a la fumeria? El podreu veure i fins parlar amb en Kantussi... Es molt franc...

»La narració del botiguer m'havia fet una grossa impressió. En la suposada enteresa d'aquella dona hi veia jo l'ànima de la meua filla, i tenia fam de saber més.

»Vaig entrar a la fumeria resolt a parlar amb en Kantussi, sense enuig, car jo sentia certa admiració per aquell home enamorat sense consol segurament.

»La cambra on estava en Kantussi tenia el sostre de bambú entreteixit i les parets cobertes de sedes morades, amb ocells brodats en or. A un recó un llit de posts i bancs, però amb fustes lacades de vermell, imitant cada montant del llit un cap de dragó amb dents d'ivori i ulls de esmeralda. Damunt del llit, pells de tigre i lleopard, i damunt les pells, ja mig estirat i recotzat del cantó esquerra, hi havia en Kantussi, tot atrafegat en una feina terrible que els europeus, dissortadament han copiat tràgicament.

»En Kantussi, amb una espongeta netejava el fornec d'una pipa llarga de bambú, un fornec daurat, del que ell borbava curiosament el mate de la blavissenca fumerola de l'opi. La pipa tenia dos dits de diàmetre, uns quaranta centímetres de llarg i anava tancada per un cantó amb disc d'ambre i per l'altre amb una pipella.

»Damunt d'un safata de laca, decorada amb ocellets de nacre, hi havien uns potets de banya i ivori, agulles d'acer, fornecs de pipa, i al centre una llantia de bronze que cremava sota un globus de cristall que tenia forma de campana.

»En Kantussi havia clavat una agulla a l'interior d'un dels pots de banya i n'havia tret una boleta negra formada per la gota d'una pasta gomosa, gota que feia giravoltar per mitjà de l'agulla, acostant-la al foc de la llantia, arrodonint-la més i més a cada giravolt.

»Quan en Kantussi cregué prou cuita la boleta, en prengué una altra, que juntà a la primera, també anant-la giravol-

tant i coent, tal com si manegés una boleta de pegadolça. Quan li semblà ja prou grossa,—era aleshores del tamany d'una avellana,—l'estiragaça, caragolant-la al voltant del fornec, l'escalfà de nou i per fi començà a fumar amb delectança. llençant unes alenades de fum blavós, que ell guaitava amb ulls enaiguats, morts, sense sentit de la visió.

»Jo el vaig contemplar amb pena, i a fi de cridar-li l'atenció, vaig tossir. En Kantussi alçà la testa, va guaitar-me ben bé sense guaitar-me i per fi, com obeint a un costum, em digué, oferint-me una pipa:

»—Vols, europeu?

»—No, li vaig respondre, sense acritut—no en tinc necessitat... I tu, per què fumes? Ja ho saps que el «shandu» mata?

»—Doncs, per què, vosaltres, «sahibs», permeteu i protegiu el cultiu a la Índia? Per què n'ompliu Calcuta i deixeu que a Patna i a Ghazipur, i a Benarés, tothom hi faci negoci?

»La pregunta era punyent. Tenia raó en Kantussi. El negoci de l'opi és un crim que ha explotat Anglaterra...

»—Es només per a exportar a la Xina!—vaig replicar-li, per a fer quedar bé al meu país.

»—Ah! Es que el vostre Déu permet que els xinesos s'enverinin, perquè els xinesos són fills de nostre Budha?

»L'indi tenia raó i jo vaig callar de moment. Després li vaig preguntar:

»—Què cerques fumant?

»—El Nirvana.

»—I per què?

»—Perquè estimo.

»—Ah! Perquè estimes! Sense esperança?

»—Sense... Escolta, europeu... Tu també fumaries si patissis el meu mal... Jo vaig comprar una dona que no era de ningú... El seu marit, un dels vostres, l'oficial del vostre exercit, en James Burn, l'abandonà a les feres, deixant-la lligada al tronc d'un arbre en plena selva... Aquella dona és meua... Aï! Es meua! No! No és meua! No em vol, ni vol de mi altra cosa que l'abandó dels meus...

(Continuarà)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 523. — JOAN PARELLADA.

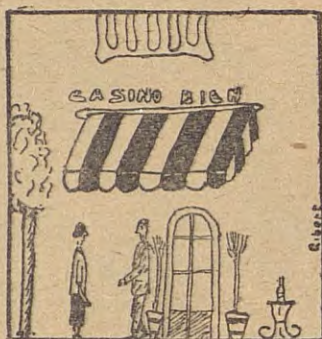
Núm. 524. — FRANCESC GIBERT.

Núm. 525. — JOAN VALERI G.

Núm. 526. — JOSEP PALAU

—Guaita, quina vergonya: en Zamora s'ha deixat passar un «goal».
—Així jo sóc més bon porter que ell, perquè per la porta de casa no me n'he deixat entrar mai cap.

—Aquest any anirem a estuejar a Vilatoba.
—Hi han tramvies?
—No, però el pare ja en llogarà.

—Es remei segur contra la dolor?
—Miri si és segur, que tinc un client que fa vint anys que ho pren.

—El teu home és un insolent!
—I el teu és un borratxo!
—No; això, si per cas, jo.

Núm. 527. — FRANCESC CLOS.

Núm. 528. — DELFI RIBAS.

Núm. 529. — MERCE CARBONELL.

Núm. 530. — CARMINA GRANT.

—Peret, si continda fent aquest fred, si que estem ben cuits!

—Aquest duro és d'Anfós XII.
—No senyor: que és meu!

—Saps com ne dinen de la man-tega a Itàlia?
—No.
—Burro.
—Sies més ben educat!

Ell: —Avui tinc un dia més agra! No tens cap llibre que em pugui encaparrar una mica?
Ella: —No, ne en tinc cap, però vaja, si el que vols és encaparrar-te... té, aquí tens la factura de la modista!

Núm. 531. — FRANCESC CLOS.

Núm. 532. — JOSEP PALAU.

Núm. 533. — JOAN TINA.

Núm. 534. — VICENTS TORRENTS.

—Aquesta fruita no es pot menjar.
—Jo no me la menjo; la venc.

—M'hauria de fer un retrato que la dona i jo ens miréssim i nosaltres dos ens miréssim a las set criatures.

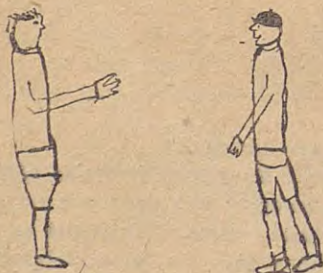
—El senyor: —Una butaca.
El taquiller: —No queda ni una entrada... general.
La senyora: —Ja t'han conegut, i això que vas vestit de paísa!

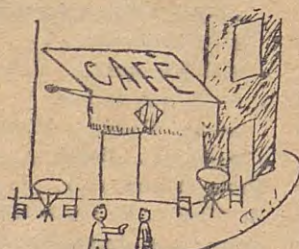
—Tan bellugadissa que és la meva nena, i no cau quasi mai.
—Està clar, com que sempre la porten a coll!

Núm. 535. — GUILLEN BRANYAS.

Núm. 536. — JAUME MAS.

—On vas, Manuel?
—A comprar llana.
—Que ho fas per estalviar-te el barber?
—Què vols dir?
—Que, de vegades, un va per llana en surt esquilat.

—Pepet: vols venir a prendre un cafè?
—I si ens agafen? Jo diré que me'l portin!

Aviat!... Aviat!... Aviat!...

D'aquí un parell de setmanes començarem la publicació de:

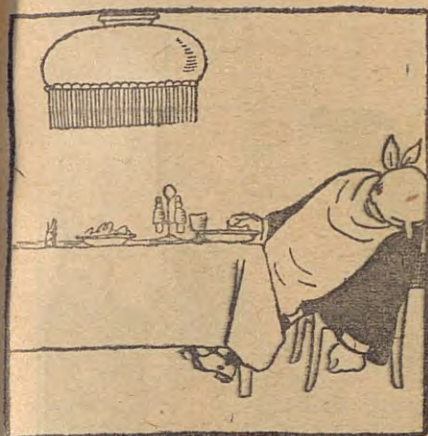
L A U

les aventuras d'un aprenent de pilot

novel·leta d'En Carles Soldevila, plena d'emoció i interès, que anirà il·lustrada amb magnífics dibuixos d'En Joan Junceda.

RODOLINS INCOMPLETS

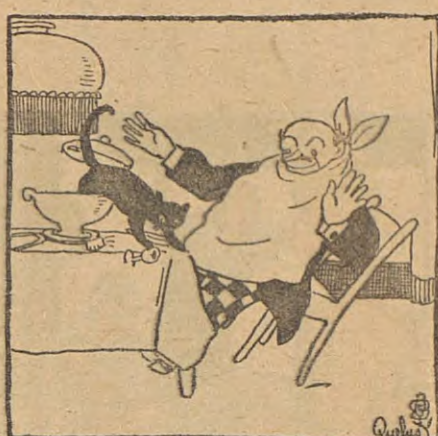
EL GAT DESAPAREGUT

En Sirera està estranyat

De seguida la cambrera

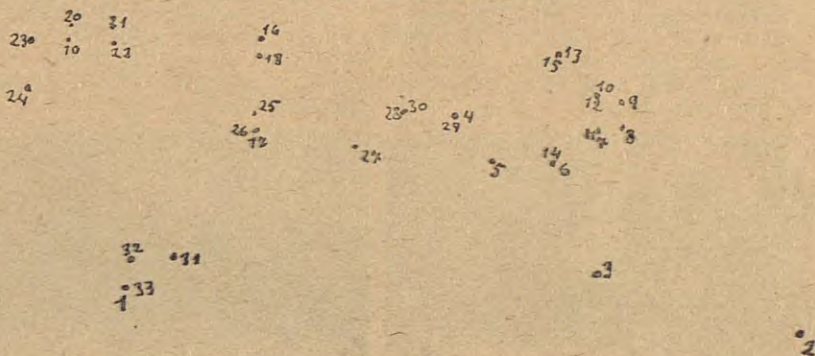

Ai, l'asl! Quan l'ha destapat

FRASE-FETA

ENTRETENIMENT

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

Als rodolins incomplets: 1. En Sirera vol llegir—«assegut al balanci». 2. Un cop s'ha ben assentat—«tot seguit ja s'ha gronxat». 2. I ho fa amb tan poca cura—«que ha trencat una figura».

A la frase feta: Tenir la paella pel mànec.

Al jeroglífic: Si vols trobar la quaresma curta, demana diners per Carnestoltes per a tornar-los per Pasqua.

A l'entreteniment: Un canti de llauna.

JEROGLIFIC

es es tar SER
lo que's és

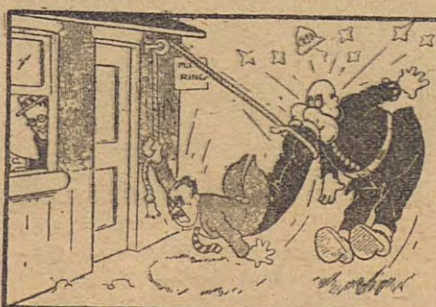

—Ja veuràs quina brometa...

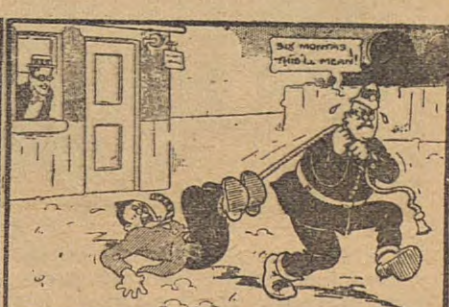
...els faré a n'aquell parell.

—Truca, que ara ja deu ésser-hi.

—Verge Santa del Remeil

—Ja saps que no admeto bromes, i menys si estic de servei.

EL CORATGE D'UNA NOIA.—II

(Continuació)

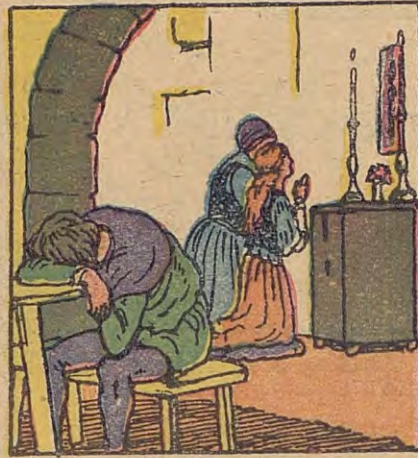
(per Serra Massana)

Immediatament, el pare s'arrepentí de la seva funesta maledicció i deplorà amb tota l'amargor d'haver-la feta. I veié amb sentiment, que els fills no tornaren.

Déu no volgué que la noieta morís; ans, revifant-se del tot, es quedà per animar aquella llar desolada. I anà creixent en anys i gentilesa i plena de seny i bonesa.

Cada dia pregava per aquells germanets que no conegué i que els seus pares ploraven a tothora, no sabent si eren vius o morts o, més fàcilment, encantats.

Heu's aquí que un dia que la nena anà al bosc a fer un feixet de llenya, va perdre el camí, i endinsant-se per la boscúria no sabé trobar cap segur viarany.

Tota esglaiada, la noia corregué follament tot el dia cercant una sortida, fins que a entrada de fosc i quan les forces ja l'abandonaven, veié una caseta que...

...semblava estar habitada i vers allí es dirigí, preguntant que la recollissin per l'amor de Déu. Una velleta l'obrí, la féu entrar i li donà un bon sopar i un llit tou.

I a l'endema li digué: «Si ets coratjosa i vols trobar els teus germanets, caminaràs cap a sol ixent fins que vegis un castell magnífic, la porta del qual obriràs amb...

l'os aquest. Entra-hi i que Déu t'ajudi». La noia ho féu tal com li digué la vella i per fi veié el castell. Voltà les muralles i quan trobà la porta, exclamà:

«Ara tinc d'obrir amb l'os que em donà la bona velleta». Mes en buscar-lo en la seva butxaqueta, de poc no defalleix, de la sorpresa. Havia perdut l'os!...

(Seguirà)